

Groovy!

Onder mijn collega's sta ik bekend als een echt 'Java-mens' (nee, niet de Neanderthaler Java-mens *Pithecanthropus erectus*), een liefhebber van de programmeertaal Java en alles wat daaromheen te vinden is. Ik gebruik Java in mijn cursussen, wordt ingezet in Java ontwikkeltrajecten en schrijf over Java. Het is dan ook alweer een tijd geleden dat ik serieus met een andere programmeertaal dan Java heb gewerkt. Die collega's om mij heen zijn niet zulke Java-mensen. Een aantal komen uit de Smalltalk hoek. Zeg 'Smalltalk' en je ziet dat hun oogjes gaan glimmen. Bij klanten moeten ze wel met Java werken maar eigenlijk ligt daar hun hart niet. Er zijn ook een paar Python-fans onder mijn collega's. Mensen die in hun vrije tijd de meest intrigerende Python programma's in elkaar zetten (onder werktijd valt er – geloof ik – niet zo veel te doen met Python).

Wij hebben vaak leuke discussies over programmeerproblemen, over code die wij tijdens audit-projecten tegenkomen en over hoe programmeurs tegen hun werk aankijken. Tijdens dit soort discussies komt er vaak een moment waarop een collega mij wat meewarig aankijkt en vraagt: "Heb jij echt nog nooit met [Smalltalk | Python] gewerkt? Dat lijkt me echt iets voor jou! Daar moet jij eens wat mee doen". Ik zie dat soort uitspraken als een groot compliment. Blijkbaar vond de betreffende collega dat we een leuke discussie hadden en dat we op

dezelfde golflengte zaten. Zodanig zelfs, dat hij mij wil inwijden in zijn vrijetijds-programmeerwereld.

Natuurlijk heb ik wel eens gekeken naar Smalltalk, Python en – niet te vergeten – Ruby. Sterker nog, ik weet hoe talen als Smalltalk, Python en Ruby werken en ik vind dat geweldig. Ik vind ze zo goed dat ik gewild zou hebben dat Java het een en ander had overgenomen uit Smalltalk en Python (Java heeft al flink wat overgenomen uit Smalltalk, maar helaas nog meer uit C++). Ik ben een liefhebber van Smalltalk en Python zonder dat ik ooit serieus geprogrammeerd heb in deze talen. Ik zou graag willen programmeren zonder strong typing. Ik zou graag de 'primitive types' kwijt willen raken en ik zou graag een wat meer poëtische syntax willen gebruiken zoals Smalltalk dat doet. Misschien is het zo dat ik weet dat dit soort talen mooi zijn, dat ik ze daardoor niet hoeft te gebruiken. Misschien ben ik bang ze te gebruiken omdat ze dan tegen zouden kunnen vallen? Misschien ben ik bang dat ik dan geen lol meer heb in een (commercieel veel interessantere) taal zoals Java?

Toen ik afgelopen week een verzameling moet-ik-nog-naar-kijken bookmarks aan het opruimen was, kwam ik Groovy tegen (groovy.codehaus.org). Voor sommigen zal het oud nieuws zijn (Groovy kwam zo'n anderhalf jaar geleden al voorzichtig onder de mensen), maar voor mij

was het een aangename verrassing. Groovy probeert de stijl van Smalltalk en vooral Python te implementeren bovenop Java. Dat betekent dat je in Groovy zowel de voordelen hebt van Smalltalk en Python als de voordelen van Java. Je kunt zelfs gewoon Java programmeren in Groovy! De drempel om toch maar aan de slag te gaan met een Smalltalk- of Pythonachtige taal is nu wel heel klein geworden. Ik ben bang dat ik er niet meer aan kan ontkomen.

In mijn zoektocht naar informatie over Groovy kwam ik een review tegen van een bekende Java-auteur. Hij had een zeer lovend verhaal geschreven met één kanttekening: Hij had van de Groovy ontwikkelaars gehoord dat "Er meestal meerdere manieren zijn om iets te programmeren in Groovy". De beste man vond dat een heel slecht teken. Hij preeste Java vooral om het gegeven dat je "in Java maar één enkele manier hebt om een probleem op te lossen". Als mensen dát soort onzin gaan schrijven dat voel ik me helemaal verplicht om me flink in Groovy te gaan verdiepen.

*Daan Kalmeijer is docent consultant bij
CIBIT-adviseurs | opleiders
(e-mail: daan@cibit.nl).*